

OKUS PO GVATEMALI

AVTOBUS NAS JE ODLOŽIL TIK PRED GVATEMALSKO MEJO, KJER JE ČEZ CESTO LEŽALA SAMO MAJHNA RDEČA RAMPa, ZA NJO PA NEKAJ MANJŠIH HIŠIC. SPRVA NISMO VEDELI, KAM BI SE OBRNILI, DA BI DOBILI ŽIG V POTNI LIST, NATO PA NAM JE NEK DOMAČIN POKAZAL MAJHNO LOPO OB ROBU CESTE, KI JE, KLJUB TEMU DA JE BILA EDINI PREBARVANI OBJEKT V BLIŽINI, ŠE VEDNO DAJALA VTIS SKLADIŠČA ZA ORODJE.

Notranjost je bila dokaj čista, z dolgim zastekljenim pultom, kamor smo se skupaj z domačini postavili tudi tujci. S tem, ko je vrsta pred mano hitro kopnela, pa je hkrati naraščala nelagodnost, saj mi je bilo znano, da kljub temu da za vstop v Gvatemalo kot državljani EU ne potrebujemo vize in ni potrebno plačati nikakršnih taks, iznajdljivi cariniki vedno najdejo kakšen razlog, da iz tebe izvabijo nekaj dolarjev.

Mrki in malce zanemarjeni carinik vzame moj potni list in ga prične listati, nato strogo dvigne pogled in z uradnim glasom izdavi »teen dollars«. Začuden sem ga pogledal in mu začel razlagati, da so mi na ambasadi povedali, da ni potrebno nikakršno plačilo za prestop meje in ker to ni zaleglo, sem mu skozi lino pomolil bankovec za 50 dolarjev in zatrdil, da je vreden mnogo več kot 10 dolarjev in da pri sebi nimam druge gotovine kot slovenske tolarje. Očitno ga je moja predstava malce presenetila in v zadregi je samo udaril žig in pokazal, da lahko grem.

Pot naj bi nadaljeval do vulkanskega jezera Atitlan, če bi bilo vse po sreči, bi lahko do tja prišel še isti dan, če ... ne bi vse kazalo, da avtobusi ravno ta dan zaradi praznika ne vozijo. In tako sem se znašel na odprtem pickup-u, kjer smo se z enim Japoncem in ducatom domačinov drenjali na kovinskih tleh kasona. Ni trajalo dolgo, ko smo spotoma pobrali še nekaj ljudi, tako da je bil zadnji del kombija nabito poln. Tisti, ki se niso uspeli uvesti, so napol stoje poskušali loviti ravnotežje. Nato nas voznik na nekem križišču kljub našim protestom, da je obljubil, da nas pripelje do cilja, odloži in hitro izgine. Domačini so nas pomirili, da je to običajno in da sedaj čakamo na drug prevoz.

QUETZALTENANGO

Po uri in pol ponovljenega drenjanja in vratolomne vožnje tudi preko 100 km/h smo končno prispeli v Quetzaltenango, kjer naj bi poiskal prevoz do jezera Atitlan. Avtobusna postaja je delovala sumljivo zapuščeno, razen poskočnih vrtincev vetra, ki so s seboj odnašali kose papirja in umazanije, se tam ni dogajalo nič. Zato mi ni preostalo drugega, kot da jo mahnem v center in si poiščem prenočišče.

SEMANA SANTA

Hotel se je nahajal čisto zraven glavnega trga in katedrale, v stari kolonialni zgradbi s sivimi stenami in velikimi okni. Tam sem zvedel, da bo zvečer v mestu praznovanje v sklopu katoliškega praznika Semana Santa (ki sicer traja cel teden). Preveril sem še v vodiču, kjer pa dogajanje v Quetzaltenangu ni bilo niti omenjeno – edino tako praznovanje v okviru Semane Sante je bilo opisano v 100 km oddaljeni Antigui. Ko sem spet stopil ven, me je čakalo presenečenje. Zunanost pred hotelom se je kakor v pravljici popolnoma spremenila. Ogromna gruča ljudi se je postavila okoli centralnega dela parka. Na obeh straneh ceste, ki je vodila mimo katedrale, se je gnetlo

staro in mlado. Mnogo ljudi je samo za to priložnost prišlo iz oddaljenih hribovskih vasic, obenem pa bi tujce lahko preštel na prste ene roke.

ČRNE PROCESIJE

Po kakšnih 30-ih minutah čakanja se je zaslila trobentaška godba in udarjanje po bobnu. Iz smeri katedrale je prihajala večja skupina moških, oblečenih v črna oblačila, pred njimi pa so mladi ministranti veselo mahali s kadlji. Za prvo skupino je prišla druga skupina, ki je na ramenih nosila velikansko krsto, na vrhu katere je bil kip kristusa, za njo pa so sledile še druge skupine. Ko sem že mislil, da je dogajanje konec, se je prikazala naslednja procesija in za njo še številne druge. Vsaka od okoliških vasi je namreč pripravila svoj repertoar kristusovega trpljenja, križanja in vstajenja. Nekaj skupin je bilo celo ženskih, ki so prav tako nosile ogromni lesen z rožami okrašen podjig s podobami iz krščanske zgodovine. Ko se je stemnilo, so nastopile procesije z osvetljenimi podiji in kipi, stotine spremljajočih pa je nosilo lampijone. Procesije so se nadaljevale vse do jutranjih ur. Tudi v bolj zakotnih delih se je mesto spremenilo in zaživelo. Tam, kjer je bila podnevi samo prazna in s kockami tlakovana ulica, se je sedaj trlo stojnic z raznoliko gvatemalsko hrano in spominiki. Na koncu ulice pa je bil majhen, a prisrčen lunapark in polno otrok.

Drugo jutro je glavna avtobusna postaja v jutranji meglici dajala popolnoma drugačno podobo kot prejšnji dan. Na ploščadi se je gnetlo ljudi, pred njo pa je v več kolonah stalo na ducate raznobarnih starinskih avtobusov. Nekako mi je uspelo v tem kaosu najti bus, ki me je odpeljal do jezera Atitlan. V tipičen gvatemalski »chicken bus« je konduktarju uspelo stlačiti trikrat preveč ljudi, skupaj z ogromno prtljage in domačimi živalmi. Samo potovanje s to nališpano kromirano pošastjo in šoferjem, ki je kot v transu prehitel vse, kar nam je bilo napoti ter pri tem postavil samo njemu znane hitrostne rekorde, pa je že začetek druge zgodbe ...

Včasih so ravno nepričakovana in nenačrtovana doživetja tista, ki se ti trajno vtisnejo v spomin. Dogajanj, ki te prevzamejo s svojo pristnostjo, kot praznovanje v Quetzaltenangu, se vedno živo spominjaš.

